

Tunadalskyrkan 13 08 11

”Det är roten som bär Dig!”

Visst är det spännande att göra AHA-upplevelser ibland, för de kan ge både kraft och inspiration. Häromdagen gjorde jag en sådan upplevelse när jag upptäckte ett citat som sades vara från bibeln men som verkade märkligt, och jag tänkte att det möjligen skulle kunna vara från ordspråksboken. Så här står det: *Det är inte du som bär roten utan roten som bär dig.* Men det visade sig att det är hämtat från Rom 11:18. Det är alltså ett citat från Paulus. Och lösryckt låter det som ett ordspråk, men insatt i sitt sammanhang har det en djup betydelse.

Paulus för ett resonemang om judar och icke-judar som kommit till tro, och påminner om att det judiska folket står för rötterna, det är de som är det utvalda folket, och att kristen tro bygger på det judiska arvet, och att icke-judar som kommer till tro har gjort det av nåd, och blivit en del av det folk Gud har utvalt. Och därför kan ingen icke-jude som kommit till tro förhäva sig och säga att ”vi har all sanning”, utan det är viktigt att veta vilken grund man har, och då blir innehållet tydligt: att vi behöver veta vilken grund, vilken rot vi har, och se att det handlar om samverkan, inte om att ta över det Gud bestämt sedan långt tidigare.

Men idag tänker jag inte predika om det, utan låter versen stå för sig själv. ”Det är inte du som bär roten utan roten som bär dig”. Vi kan säkerligen få olika associationer när vi hör den här versen, av både positiv och negativ art. Tänk så skönt att inte jag behöver ha allt ansvar, eller ja, men vem ska göra det om inte jag gör det?

För drygt femton år sedan blev jag sjukskriven för det som då kallades utbrändhet. Den ordination jag fick var samtal med utbildad person, och jag fick möjlighet via Missionskyrkans personalvård till detta. Det fanns naturligtvis många olika skäl till att situationen uppstod, men i samtalen upptäckte jag så småningom att jag hade

hamnat i det som Paulus skriver: att jag trodde att det var jag som bar roten, och det ledde till orimliga krav och en press på mig själv. Jag skulle orka och klara av det som inte hade fungerat tidigare, jag skulle kunna vara "Gud" och fixa det som behövde fixas. För mig blev det både en lättnad att inse det, men också svårt att ta till sig, för det var ju ingenting jag hade bestämt mig för att göra, utan det hängde ihop med min personlighet och mitt sätt att fungera.

När jag den här veckan har tänkt vidare på vad det egentligen betyder att vara buren av roten, så finns det många olika infallsvinklar. En handlar ju om rotens funktion. Det är viktigt att tex ett träd är fast rotat, för om det inte är det så kan det ju falla omkull och dra mycket med sig i raset. Och det är också viktigt för en rot att ha tillgång till vatten för att trädet ska få den näring det behöver för att kunna växa. Och egentligen handlar ju det här om allt vi håller på med. Ett hus måste ha en fast grund eller rot om man tar den bilden. För är inte grunden fast, så är det ju risk att huset inte håller. Hur är det Jesus säger i bergspredikan: *Matt 7: 24 Den som hör dessa mina ord och handlar efter dem är som en klok man som byggde sitt hus på berggrund. 25 Regnet öste ner, floden kom, vindarna blåste och kastade sig mot huset, men det rasade inte, eftersom det var byggt på berggrund. 26 Och den som hör dessa mina ord men inte handlar efter dem är som en dåre som byggde sitt hus på sand. 27 Regnet öste ner, floden kom, vindarna blåste och störtade sig mot hans hus, och det rasade och raset blev stort."*

När vi åker bil litar vi på att konstruktionen, att "roten", är stabil och att det inte händer något som inte borde hända. Och så skulle vi kunna fortsätta uppräknningen med det som är så naturligt att vi inte tänker på det, men som ger en trygghet, därför att vi litar på att allt ska fungera.

En annan infallsvinkel handlar om oss människor, och vad vi valt att ha vår trygghet, vår rot i. Kanske i vårt ursprung, i vår släkt i en hembygd vi är bekanta med och där vi har en fast förankring. Vi talar ibland om rotlöshet, vi vet inte riktigt vilka vi är, och vad vi ska relatera till. Och i dagens samhälle där många flyttar för att få jobb

eller bilda familj, kan detta vara svårare än tidigare, för vad är egentligen hemma, där man bor just då, där föräldrarna bor, där släkten har bott. Vem är jag mitt i detta?

Men finns det inget fast oavsett det yttre? Jo, den kristna tron säger att den fasta grunden, roten finns i Jesus Kristus, den del av det gudomliga som blev människa för vår skull, som delade våra livsvillkor, som tog allt vårt på sig när han dog på korset och ger oss möjlighet till något nytt, och som älskar oss med en evig kärlek och vill finnas med i vårt liv alla dagar. Han har gjort det möjligt; det är vi som behöver bejaka det, komma till tro, bli frälsta eller vad vi nu kallar det, och sedan låta det ha betydelse i vårt liv. För om roten ska kunna bära oss, så måste vi samarbeta med honom så att vi inte står där och gör allt själva.

För en förutsättning för att roten ska kunna bära, är ju att det som ska vara ett träd, en blomma eller vad det nu är har livsgemenskap med roten, för annars kommer det inte att fungera. Då vissnar det ner och dör. Och den gemenskapen har vi i relationen till Jesus själv, en relation som innebär att vi får kalla Jesus för vår bror, och att vi har fått samma rättigheter som han när det gäller att få del av allt det Herren vill ge, *"Han har välsignat oss med all den himmelska världens andliga välsignelse som genom Kristus finns i himlen, och att vi får ha en sådan närhet att vi kan få kalla Gud för pappa, vilket uttrycker en mycket nära gemenskap. Roten bär oss..."*

Att vara buren av roten och inte tvärtom handlar inte om ansvarslöshet, för vi har fått både vilja och förstånd att kunna hantera livet, och förväntas göra det, utan det handlar om var vi hämtar styrkan, var vi hämtar vägledningen så att vi med både vishet och glädje kan leva i allt det vi står i. Och då finns det några bibelcitater till utav Paulus: *Kol 2: Ni har lärt känna Herren Jesus Kristus. Lev då i honom med rot och grund i honom, allt fastare i den tro som ni har undervisats i och låt er tacksamhet överflöda. Ef 3: Måtte han i sin härlighets rikedom ge kraft och styrka åt er inre människa genom sin ande, så att Kristus genom tron kan bo i era hjärtan med kärlek. Stå*

fasta och var stadigt rotade i honom, så att ni förmår fatta bredden och längden och höjden och djupet.

Det handlar om fasthet, tacksamhet och insikt. Och var hämtar vi kunskapen? Jo, i bibelordet, i bönen, i den kristna gemenskapen. Det kan tyckas så självklart, men vi behöver påminna oss om detta gång på gång, för när livet rusar på är det så lätt att glömma bort vad som är grunden, det blir så självklart och något som bara finns där, och som kan vara bra att ha ibland, men som om det får vara med mer än ibland kan ge nya möjligheter, ny förståelse, och kanske också nya utmaningar – för om vi är redo att lyssna till honom, har han möjlighet att tala till oss och använda oss i sin tjänst, ibland i det vi står i, ibland i nya situationer och med nya möjligheter.

I en de kristna tidningarna berättades i veckan om Elisabeth och Tommy som fick en dröm eller syn en natt om hur de skulle utrusta en buss utifrån vissa givna kriterier och sedan använda den bussen för att evangelisera. Och de vågade steget, det var många pusselbitar som skulle läggas på plats, men de berättar om hur det var som att det fanns en projektledare som styrde och lade till rätta och öppnade möjligheter, trots att det inte fanns någon mänsklig sådan, och efter några års arbete och ekonomiska under så är nu bussen en verklighet och får vara i Guds tjänst på platser där det inte finns någon kyrka.

Arbetet för Guds rike, har många möjligheter, och inte minst i församlingsarbetet vill vi mycket. Men där är det också väldigt viktigt att vi tillsammans är stadigt rotade i honom, så att vi med tacksamhet kan få se vad han gör. Det är så lätt att göra som jag berättade, bära allt själv och försöka fixa allt, och då blir det bara tungt. Det är inte vi som ska bära roten utan roten som ska bära oss. Vi får tillsammans söka honom, och se vilka möjligheter just vi har, och tillsammans med honom gå in i det han vill just här och nu. Och då känns det roligt, då blir det inte en börda utan en möjlighet.

Men att låta roten bära oss, är också att bara finnas i hans närhet utan krav på prestation eller ansvar, utan att få släppa allt det yttre och bara vara. Vi är lite olika hur vi fungerar, men allihop har vi

möjligheter att på något sätt få vara tillsammans med Jesus. För någon kan det handla om en fåtölj hemma i ett rum där man får vara ifred, man kan sätta på en skiva med kristen musik och ta in budskapet; för en annan kan det handla om att sätta sig vid strandkanten och se ut över sjön och känna närheten i naturen och allt det vackra skapade. För en annan kan det vara att få dela gemenskapen med andra kristna i gudstjänst, bön och bibelstudium och kunna slappna av göra gemensamma upplevelser med Gud. Det finns inga begränsningar, utan han vill möta oss och låta oss få uppleva att vi är burna och har en livsgemenskap med honom på det sätt vi bäst kan ta emot det på.

Petrus, skriver så här i sitt första brev: *kasta alla era bekymmer på honom, ty han sörjer för er.* Det är också en del av att vara buren av roten, att ha någon som hjälper mig att bära allt jag bär på. Att få kasta sina bekymmer på honom är att få hjälp att bära, det innebär inte nödvändigtvis att problemen försvinner, men att de inte blir övermäktiga. Jesus uttrycker ungefär samma sak i Matt 11:28 *Kom till mig alla ni som är tyngda av bördor. Jag skall skänka er vila. Ta på er mitt ok och lär av mig, som har ett mildt och ödmjukt hjärta, så skall ni finna vila för er själ. Mitt ok är skonsamt och min börda är lätt.* Oket är till för att dela bördan. Om två oxar drar och den ene inte är lika stark som den andra så fördelas bördan så att bägge får ungefär samma utgångspunkt. När Jesus vill oka oss samman med sig, så innebär det att han delar vår börda, att han hjälper oss så att vi inte behöver bära allt själv.

Han som vet vad det är att vara människa, han som älskar oss över allt annat, han vill bära oss dag för dag. Han vill låta sin nåd vila över oss, och vi kan undan för undan förstå mer och mer av allt det han vill ge oss, och förstå mer och mer hur sinnrikt rotsystemet och trädet är, och då kan vi glädjas åt det som profeten Jeremia säger i Jer. 17: *Välsignad är den man som sätter sin lit till Herren, som litar helt på Herren. Han blir som ett träd planterat nära vatten. Det sträcker sina rötter mot bäcken. Det har inget att frukta av hettan,*

bladen är alltid gröna. Det ängslas inte under torra år och upphör inte att bära frukt.

AMEN